

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 161

Έν Άρναία τῆ 26^η Μαρτίου 2018

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(ὡς ἀριθμ. 3)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλήρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
Τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,
Εἶναι ἀλήθεια, πῶς τίποτε ἄλλο δέν στάθηκε τόσο μεγάλο ἐμπόδιο στή
λογική τοῦ ἀνθρώπου ὄλων τῶν ἐποχῶν, ὅταν αὐτός κλήθηκε νά ὑποδεχθῆ τόν
Ναζωραῖο, ὅσο ὁ λίθος τοῦ μνημείου τῆς Ἀναστάσεως. Γιά τούς πολλούς, ὁ
λίθος αὐτός στάθηκε μέσα στό λογικό, λίθος προσκόμματος, λίθος ἐμποδίου,

πάνω στον οποίο συνετρίβησαν και προσέκρουσαν και λοξοδρόμησαν. Κουρασμένοι και δυστυχημένοι ακόλουθοι του ιδεαλισμού, απόγονοι του ανθρώπου της “λογικῆς”, στυγνοί ὀρθολογιστές, ὀπαδοί της “θρησκείας του καθαρού λόγου” που με τον ατομοκεντρισμό του ἔκανε τον ἄνθρωπο μέτρο τῶν πάντων, ὀρατῶν καὶ ἀοράτων καὶ ἔτσι θολωμένος ἀπορρίπτει ὅ,τι τό ψηλότερο, ὅ,τι τό μεγαλύτερο, ὅ,τι τό ἀπειρότερο ἀπ’ αὐτόν, στέκονται μπροστά, μέχρι καὶ σήμερα, ἀπό τόν κενό τάφο του Ναζωραίου καὶ κομπαστικά κραυγάζουν: «*Τί συνέβη ἐδῶ; Τί νά ἔγινε τότε;*».

Μά, νά τώρα, πέρα ἀπό ὑλιστικούς καὶ πῆλινους περιορισμούς καὶ λογικές αὐταπάτες, νά ἡ γλυκόλαλη καμπάνα του Πάσχα που διαλαλεῖ: «Φίλε μου ἄνθρωπε, μάθε πῶς τοῦτο τό τρομερό ἐμπόδιο, τοῦτο τόν βράχο μονάχη ἡ Ἀγάπη μπορεῖ νά τόν σείσει καὶ νά τόν μετακινήσει. Κι αὐτό, γιατί καμμιά φοβέρα, λογική ἢ παράλογη, δέν δεσμεύει τήν Ἀγάπη, δέν τήν ἀλυσοδένει, μιᾶς κι αὐτή εἶναι ἰσχυρότερη ἀπ’ τόν θάνατο». Πέρα ἀπ’ αὐτόν καὶ χωρίς αὐτόν...

Νά τί σημαίνει Πάσχα: ζωή, χαρά, ἀγάπη, ἐλπίδα γιά τό τώρα, γιά τό αὔριο, γιά τό αἰώνιο. Νά γιατί τά φυλλοκάρδια παγγενοῦς του Ἀδάμ ἀναβοοῦν:

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀνάσταση εἶναι ἡ φαεσφόρα νίκη του Θεοῦ πάνω στον θάνατο, μά συνάμα καὶ τό “πέραςμα” του ἀνθρώπου στό αἰώνιο. Εἶναι τό ντύσιμο του ἀνθρώπου μέ ἀθανασία, εἶναι τό συναπάντημα του πηλοῦ μέ τό οὐράνιο, του πηλοῦ που πιά ἀφθαρτίζεται μεγαλοπρεπέστατα. Γιά τοῦτο αὐτές τίς μέρες ἡ Ἐκκλησία θριαμβολογεῖ:

Χριστός Ἀνέστη!

Γιατί σάν νοιώσεις τί σημαίνει αὐτή ἡ φράση, τότε ἡ καρδιά γεμίζει, ζῆ σέ κάθε στιγμή, βρίσκει τό “κλῆμα” της, ἀκουμπισμένη στήν ὑπέροχη καὶ ὑπέροχη ἀγάπη Ἐκείνου. Ἀδελφοί, ἡ Ἀνάσταση δέν εἶναι μονάχα γεγονός στή Ζωή του Χριστοῦ, δέν εἶναι ὄνειρόπληκτο φαντασικό κῆμα ὀρισμένων ψυχικά νευρωτικῶν, δέν εἶναι ἀπλοϊκό δημιούργημα ρομαντικῶν ὑπάρξεων, δέν εἶναι γέννημα καρδιῶν ἀφιερωμένων καὶ ἐπηρεασμένων ἀπό τόν “Διδάσκαλό” τους, ἀπό τό πρόσωπο “του κάλλει ὀραίου παρά πάντας βροτούς”, του Νυμφίου της Ἐκκλησίας, δέν εἶναι ἀπόσταγμα ψυχικοῦ πειθαναγκασμοῦ. Εἶναι ὑπόθεση βέβαια του Θεοῦ, εἶναι “πρᾶξις Θεοῦ”, ἀλλά καὶ γεγονός δικό μας, τῶν ἀνθρώπων, δεμένο μέ τή σάρκα μας, μεταγγισμένο στό πνεῦμα μας, δεμένο μέ τό τώρα καὶ τό αὔριο, μέ τήν ἀνθρώπινη ρότα καὶ τίς τρίβους μας ...

Ἀνάσταση σημαίνει Σάρκωση της Ἀγάπης. Ἡ Ἀγάπη γίνεται κόσμος· ὁ Χριστός μεταμορφούμενος, μεταμορφώνει μυστικά τό Σύμπαν· κι ὁ ἄνθρωπος ἀνασυγκροτημένος, ἀναδημιουργημένος, ἀνακαινισμένος, φωτεινός κόσμος, προσφέρεται “καινός”, νέος, συναναστημένος μέσα ἀπ’ τή νικήτρια βαῖοφόρο

Ἐκκλησία, κατά τόν Νικόλαο Ἀρσένιεφ. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τό “κρασί” τοῦ Σταυροῦ πού “εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου”...

«Καλοκάγαθα ἐκένωσε ἑαυτόν γιά νά μᾶς συνάξῃ στή φωλιά τοῦ Πατέρα», λέει ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος κι ἐγκαταλείφθηκε πάνω στόν Σταυρό μονάχος «γιά νά καθαγιάσῃ τούς ἀνθρώπους μέ τό πρόσωπό Του, ἔχοντας γίνῃ προζύμι γιά ὅλο τόν ὄγκο τῆς ζύμης», συνεχίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης· γιά νά καταθέσῃ στή Θεία του Λειτουργία ἐμπειρικά ὁ Μέγας Βασίλειος: Ὁ Χριστός «ῥοδοποίησε τήν ἀνάστασιν πάσῃ σαρκί», ἄνοιξε τόν δρόμο τῆς ἀνάστασης σέ κάθε ἀνθρώπινη σάρκα ...

«Παραπονέθηκε μαζί μας στόν Σταυρό, γιά τό ὅτι ὁ Θεός τόν ἐγκατέλειψε ἢ καλύτερα μᾶς ἐγκατέλειψε», λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μά *«αὐτοί οἱ λόγοι φανερώνουν δεινοπαθήματα. Εἴχαμε ἀφεθῆ μονάχοι στήν ἀπόρριψή μας, ἀλλά τώρα εἴμαστε προσκεκλημένοι Του δεκτοί καί δικοί Του σωσμένοι»,* τονίζει ὁ Ὁριγένης.

Γι’ αὐτήν τή δόξα τοῦ Θεοῦ, πού μέ τήν Ἀνάστασή Του μᾶς κάλεσε νά γίνουμε μέτοχοί της καί νά ντυθοῦμε μ’ αὐτήν, ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος σημειώνει: *«Ὅταν ἔπλασε ὁ Θεός τόν Ἀδάμ, δέν τοῦ ἔβαλε στό σῶμα φτερά ὅπως στά πουλιά, ἀφοῦ ἔμελλε νά τοῦ δώσῃ στήν ἀνάστασις τά φτερά τοῦ Πνεύματος, γιά νά ὑψώνεται μ’ αὐτά καί νά ἀρπάζεται ὅπου θέλει τό Πνεῦμα. Αὐτά τά νοητά φτερά ἔχουν δοθῆ ἀπό τώρα στίς ψυχές τῶν Ἁγίων καί τίς σηκώνουν ψηλά πρός τό οὐράνιο φρόνημα. Γιατί ὁ στολισμός τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἄλλος καί τά ἐνδύματα ἄλλα κι ἄλλη ἢ τράπεζα κι ἄλλη ἢ ἀπόλαυση ...».*

Ἀναστήθηκε, λοιπόν ὁ Θεός, γιά νά ἀναστηθοῦμε μαζί Του. Ἀναστήθηκε ὁ Θεός, γιά νά μπῆ τέλος στόν ὄλεθρο τοῦ θανάτου. Ἀναστήθηκε ὁ Θεός, γιά νά ξεπεράσῃ ὁ ἄνθρωπος τό φράγμα τῆς φθορᾶς, γιά νά μετάσῃ στήν οὐράνια μακαριότητα. Τό ὑπέρλογο αὐτό γεγονός δικαιώνει τή Σταύρωση καί τή Θυσία τοῦ Σταυροῦ. Ἀποκαθιστᾷ τόν ἄνθρωπο στό “ἀρχαῖο κάλλος”. Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασις νικά τήν ἁμαρτία. Ὅμως τούτη ἡ νίκη Του εἶναι καί δική μας, ἀφοῦ στό πρόσωπό Του ἡ ἀνθρώπινη φύση μας ἐνώθηκε ὀργανικά κι ἀδιάσπαστα μέ τήν Θεϊκή. Χωρίς τήν Ἀνάστασις, ἡ Σάρκωσις τοῦ Λόγου καί ὁ Σταυρός θά ἔμεναν δίχως λυτρωτικό περιεχόμενο γιά μᾶς καί ὁ “βότρυς” θά σάπιζε χωρίς νά γίνῃ “νάμα καί οἶνος” σωτηρίας.

Τοῦτον τόν καρπό φαίνεται πώς γεύτηκε ὁ νεοέλληνας ποιητής καί κατευφραϊνόμενος σημείωσε:

*«Τό δένδρο τοῦ Σταυροῦ ἔδωκε
τόν ἀνθρώπινο καρπό του,
πού ἀκόμα δέν τόν ἔδρεψαν οἱ αἰῶνες.
Ἀκόμα ἡ πέτρα δέν ἀνέβλυσε νερό
καί τό σκληρό λιθάρι δέν ἐγένηκε ψωμί ...»* (Μελισσάνθη).

Ὁ τάφος μετά τήν Ἀνάσταση ἔγινε ἡ πύλη πού μᾶς ὀδηγεῖ στή Ζωή· δέν εἶναι πιά τέρμα, εἶναι ξεκίνημα· ἡ Ἀνάσταση τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐγγύηση καί προμήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἀνθρώπου. Ἄν ὁ Χριστός ἔμενε στόν Σταυρό, τότε ὁ Τάφος θά ἦταν ἡ μόνιμη κατοικία μας. Μετά τήν ἀνάσταση, γίνεται συνείδηση στόν ἄνθρωπο ὅτι πατρίδα του εἶναι καί γίνεται ἡ αἰωνιότης!

Πάσχα – Ἀνάσταση – Χριστός, σημαίνουν “τήν εἰσόρμηση” τῆς νικήτριας πραγματικότητας τῆς Αἰώνιας Ζωῆς, τῆς μεταμορφωμένης, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, ζωῆς. Διαλαλοῦν δέ τό ρεαλιστικό συμβάν πού ἐξεπλήρωσε τά ὄνειρα καί τούς ὄραματισμούς τῆς ἀνθρωπότητας· τή θεία δηλαδή, εἰσόρμηση, τήν ἀποκάλυψη τῆς Αἰώνιας Ζωῆς, τό ξεκίνημα τοῦ θαύματος στίς ἀνθρώπινες ὑλικές διαστάσεις.

Ἀδελφοί μου, δέν προσφέρεται ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιά ἐπιστημονική θεολογική ἀνάλυση. Προσφέρεται μόνο γιά βιωματική ἐμπειρία, γιά τό πέρασμα ἀπό τό ἀβέβαιο καί χωματένιο τῆς ὕλης, στό βέβαιο καί ἐπέκεινα τοῦ “ἐσχάτου”.

Χριστός Ἀνέστη ἀδελφοί μου!
Ὅντως «Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μαρκ. 16', 6)

Ἅγιον Πάσχα 2018

Μέ ἀναστάσιμες εὐχές καί ἀσπασμούς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ἱερισσοῦ Δεσφίνου

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῆ ἐπ' Ἐκκλησίας, εὐκρινῶς ὑπό τοῦ Ἱερέως ἢ τοῦ Ἱεροκήρυκος, κατά τήν **Θείαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως**, εὐθύς μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἀντί ἄλλου κηρύγματος ἢ κατά τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀγάπης.